

הלכות טמאת מת פרק טו

א. חלון תשמיש שסתמה כלה, או סתמה עד שנשאר בה פחות מטפח אם בדבר החוצץ בפני הטמאה סתם, הרי זה חוצץ: והוא, שיהיה דבר שאין דעתו לפנותו.

ב. לפיכך אם סתם החלון או מעטו באכלין שאינן מכשרין, אינן חוצצין: שאף על פי שאין מקבלין טמאה, והרי הן טהורין דעתו לפנותן. היו סרוחין, הרי אלו חוצצין. וכן תבן סרוח, חוצץ; ושאינו סרוח אינו חוצץ, מפני שדעתו לפנותו.

ג. תבואה שגדלה וסתמה את החלון, או מעטתו אינה חוצצת: לפי שדעתו לפנותה, שמא תפסיד הכותל. היה עיקרה רחוק מן הכותל, ונטה ראשה וסתם הרי זה חוצץ. וכן כל כיוצא בזה.

ד. חבית שהיא מלאה גרגרות סרוחין, שאינן מכשרין ולא ראויין לאכילה, ומנחת בחלון ופי החבית כלפי הטמאה, שהרי החבית טמאה, וכן קפה שהיא מלאה תבן סרוח שאינו ראוי לא למאכל בהמה ולא לטיט ולא להסקה, ומנחת בחלון אם יכולין הגרגרות והתבן לעמד בפני עצמן, כשינטל הפלי שהן בו הרי אלו חוצצין; ואם לאו, אינן חוצצין.

ה. עשבים המרים שאינן ראויין לבהמה; ומטלניות שאין בהן שלוש על שלוש, שהיו מטנפין וקשין כדי שלא יהיו ראויין אפלו לקנח הדם מן השריטה; והאבר והבשר המדלדלין בבהמה טמאה והוא, שתהיה כחושה, שאינה ראויה להמכר לגוי, וקשורה כדי שלא תברח; והעוף הטמא ששכן בחלון והוא, שיהיה משרט, שהרי אינו ראוי, אפלו לתינוק לשחק בו; וגוי פפות שהוא מאסורי המלך, שאין אחר יכול להתירו; וכן שמונה ביום השבת, שהרי אסור לטלטלו; והמלח המר המערב בקוצים, שאינו ראוי לא לאכילה ולא לעבודה והוא, שיהיה מנח על החרס כדי שלא יזיק הכותל: כל אלו, ממעטין בחלון שהרי אינן מקבלין טמאה, ואין דעתו לפנותן מפני שאינן ראויין למלאכה.

ו. וכן ספר תורה שבילה, שהיה מנח בחלון אם גמר שתהיה שם גניזתו, הרי זה ממעט בחלון. אבל השלג והברד והכפור והגלד והמים, אינן ממעטין בחלון שהרי הן ראויין, ומקבלין טמאה.

ז. מעט את הטפח בפחות מכזית מבשר המת, או בפחות מכזית מבשר הנבלה, או בעצם פחות מפשעורה, או בפחות מפעדרשה מן השרץ הרי אלו חוצצין: שכל אלו טהורין, ואינן חשובין אצלו; לפיכך אין דעתו לפנותן. וכן פחות מפביצה אכלין שאינן מכשרין אינן חשובין אצלו, ואין דעתו לפנותן; ולפיכך ממעטין את הטפח.

ח. סתם החלון בכלי חרס, והיה פיו לחוץ הרי זה חוצץ: לפי שאינו מטמא מגבו, והרי הוא טהור. וצריך להיות כלי חרס זה מאוס ונקוב, עד שלא יהיה ראוי אפלו להקיז בו דם כדי שלא תהיה דעתו לפנותו.

ט. היה בבית מת, או רבע עצמות, וכיוצא בהן מעצמות המטמאות באהל, ומעט החלון שלבית זה בעצם פחות מפשעורה אינו מעוט, שהעצם מצטרף לעצמות; וכן אם היה

שם מת, או כזית מבשר המת, ומעט החלון בפחות מכזית
מבשר המת אינו מעוט, שהבשר מצטרף לבשר. אבל עצם
פחות מכשעורה, ממעט על ידי כזית בשר; ופחות מכזית
בשר, ממעט על ידי רבע עצמות וכיוצא בהן.

י. מעט את הטפח בשתי וערב המנגעין, או בגוש מבית הפרס
אינו מעוט: שדבר טמא, אינו חוצץ. עשה לבנה מעפר בית
הפרס הרי זו טהורה, וממעטת: שלא אמרו אלא גוש כבריתו.
נסתם הטפח או נתמעט בקורי עכביש אם היה בה ממש, הרי
זו חוצצת; ואם אין בה ממש, אינה חוצצת.